

реватъ, молятъ, да ги отпустнемъ отъ този желязенъ обръчъ съ който ний сме заобиколили градътъ....

— Вий, разумѣва са, ги и пуснахте?

— На четире страни.... А сега за това ще ми са достане.

— Отъ кѣдѣ ще узнаятъ?

— На! азъ самъ съобщихъ за това.

И тъкмо на мѣсто, азъ спомнихъ видѣлната сѣна прѣди нѣколко дена. Нешащната бабичка, която бѣше излѣзла изъ Плевенъ и която бѣше попаднала въ позицията на другъ генералъ, по негова заповѣдъ прогонихъ я казацитъ съ нагайкитѣ си въ обсадения градъ.

Не успѣхъ да прѣсѣдъ тукъ и три дена, като на 27 Октомврий вечерята, бѣше проведена отъ главната квартира заповѣдъ да занемемъ първото бърдо на Зеленитѣ гори и да са укрѣпимъ на него. Подробноститъ и значението на това дѣло сж расказани въ моята „Годъ войны.“ Тукъ азъ занемствувамъ отъ нея само епизоди, които са отнасятъ непосредственно за Скобелева.

Приготовленията за дѣлото са починхъ отъ утринята. Очиствахъ пушкитѣ, прѣвозвахъ по близо до батареитѣ снарядитѣ, събирахъ колкото е възможно повече шанцови инструменти, солдатитѣ, промѣнявахъ, по стариннитѣ обичай, ризитѣ, облачахъ на себе си всичко, което имахъ по-хубаво. Началницитѣ обхождахъ своитѣ части, като ги приготвлявахъ къмъ несъвѣтъ обичнийтъ нощенъ бой. Повечето солдати бѣхъ новаци. За тѣхъ особено са страхувахъ. Въ офицеритѣ тоже са оказваше голѣмъ недостатъкъ, защото недоимкътъ между тѣхъ не бѣше още попълненъ, а и да са попълни нѣмаше отъ какво. Това особено смущаваше. „Ахъ, гдѣ сж тѣзи, съ които ний взехме Ловечъ и Плевенскитѣ редутѣ!“ поминутно повтаряше Скобелевъ. Повечето отъ тѣхъ лѣжатъ вече въ чужда земя, други са мѣчатъ въ лазаретитѣ; рѣдко назадъ нѣкой са е завърнѣлъ; или ранитѣ още не сж заздравили, или слѣдъ ампутацията си е отишелъ хромъ въ родината. Много отъ сегашнитѣ офицери бѣхъ още нови, тѣхъ никакъ не знаяхъ, на останалитѣ бойовни стари другари глѣдахъ съ съжаление. Първи ще отидѣтъ въ бой, показващъ примѣръ, първи, разумѣва са, и ще да паднатъ. Отъ страни въ Брестовецъ и лагеритѣ не бѣше видно нищо особено. Цѣлий день тѣй сжщо свиряше музиката, а въ углицкийтъ полкъ отъ утринята са изливаше хорътъ на пѣнопойцитѣ.... Деньтъ са захванъ хладенъ, влаженъ и тъменъ....